

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/5/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114217011
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8114217011.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, právne zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, proti žalovanému: D. R., nar. XX. XX. XXXX, U. R. Ď. XXX, v konaní zastúpenom opatrovníčkou Máriou Olexíkovou, súdnou tajomníčkou Okresného súdu Vranov nad Topľou, za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, IČO: 42 343 828, so sídlom v Prešove, Nám. Legionárov 5, právne zastúpenom JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom vo Svidníku, Ul. Sovietskych hrdinov 163/66, o zaplatenie 1.960,23 eur s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 28 C 197/2014 - 79 zo dňa 13. 10. 2014, zhodou hlasov členov senátu takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len súd prvého stupňa) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.960,23 eur s 8,5 % úrokom z omeškania zo sumy 1.960,23 eur od 9. 10. 2013 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 439,23 eur na účet právneho zástupcu žalobcu, to všetko v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa návrhom zo dňa 16. 6. 2014 domáhal rozhodnutia, aby súd zaviazal žalovaného k náhrade 1.960,23 eur s 8,5 % úrokom z omeškania od 9. 10. 2013 do zaplatenia a k náhrade trov konania. Svoj návrh odôvodnil tým, že so žalovaným mal uzavretú zmluvu o bežnou účte, kde prekročil limit povoleného prečerpania z peňažných prostriedkov. Žalovaný na neznámom mieste sa k veci nevyjadril, súd mu ustanovil v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p. opatrovníka. Do konania vstúpil vedľajší účastník Združenie - pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“. Po vykonanom dokazovaní mal súd prvého stupňa za preukázané, že medzi účastníkmi došlo k uzatvoreniu zmluvy o bežnom účte, ako aj zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty. Rovnako bolo preukázané, že žalobca povolil výšku prečerpania 1.600,- eur, ako aj výzvu o mimoriadnej splatnosti pohľadávky ku dňu 30. 9. 2013 vo výške 2.232,77 eur. Výška prečerpaných finančných prostriedkov zo strany žalovaného bola 1.960,23 eur a len túto čiastku si žalobca uplatňoval v konaní. V danom prípade je podľa súdu prvého stupňa zrejmé, že zmluva o bežnom účte je absolútnym obchodom s tým, že poukázal na dôvodnosť aplikácie Obchodného zákonníka, zároveň však dodal, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva. Podľa prvostupňového súdu niet pochybnosti, že zmluva o bežnom účte je spotrebiteľskou zmluvou. V takomto prípade si však žalobca uplatnil iba výšku prečerpaných finančných prostriedkov, ktoré žalovaný z bežného účtu prečerpal a riadny úrok z omeškania bez poplatku a bez sankčných úrokov. Na základe daného prvostupňový súd žalobe vyhovel, pretože ho považoval za preukázaný. Zároveň sa nestotožnil s vyjadrením vedľajšieho účastníka, že došlo k premlčaniu daného nároku, keďže sa žalobca podľa neho môže domáhať len vydanie bezdôvodného obohatenia v 2-ročnej lehote. To však v tomto prípade nie je

podľa prvostupňového súdu pravda. K zosplatneniu úveru došlo 30. 9. 2013, návrh na súd bol podaný 16. 6. 2014, preto argument vedľajšieho účastníka o premlčaní podľa súdu prvého stupňa dôvodný. Zároveň prvostupňový súd poukazuje na ust. § 517 ods. 3 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1, 2 Nariadenia vlády č. 87/1995 uviedol, že žalobca si uplatnil aj úroky z omeškania v zmysle citovaných zákonných ustanovení, jeho dôvod bol dôvodný a žalobca si uplatnil tento úrok v zákonnej výške. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia a zaplateného súdneho poplatku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie vedľajší účastník na strane žalovaného, v ktorom uviedol, že nakoľko žalobca nie je subjektom, ktorý predmetné povolenie prečerpania na bežnom účte poskytol, postúpenie pohľadávky bankou na žalobcu sa musí okrem § 524 a násl. Občianskeho zákonníka riadiť aj § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Z gramatického a logického výkladu tohto ustanovenia podľa vedľajšieho účastníka jasne vyplýva, že banka je oprávnená písomnou zmluvou postúpiť zodpovedajúcu časť pohľadávky jej klienta, ktorý je s platením v omeškaní nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní alebo ak súčet všetkých omeškaní klienta so splatením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol dobu jeden rok. Podľa vedľajšieho účastníka na strane žalovaného bol zámer zákonodarcu umožniť postúpiť len pohľadávky, ktorej splatnosť už nastala, je obsiahnutý v Dôvodovej správe k zákone o bankách, kde v osobitnej časti § 92 uvádza: „V ods. 7 sa opravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou“. Ukončením úverového vzťahu formou vyhlásenia mimoriadnej splatnosti sa všetky splátky, ktorých splatnosť ešte nenastala, práve týmto úkonom stávajú splatnými a až v tomto momente, môže banka platne postúpiť celú pohľadávku na subjekt, ktorý bankou nie je. Inak povedané, podľa vedľajšieho účastníka, banka nemôže postúpiť nebanke „živý úver“, len pohľadávky „z ukončeného úveru“ a zo „živého úveru“ môže postúpiť len splatné splátky. Poukazuje na ust. § 3 ods. 2, § 9 ods. 1, § 2 ods. 2 písm. b) a § 7 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách vedľajší účastník v podanom odvolaní uviedol, že Národná banka Slovenska žalobcovi nevydala bankové povolenie a ten ani nie je oprávnený ani na poskytovanie spotrebiteľských úverov v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko žalobca nie je zapísaný v registri veriteľov, ktorý v zmysle § 20 ods. 1 citovaného zákona vedie NBS na svojom webovom sídle. Z uvedeného dôvodu nie je žalobca podľa vedľajšieho účastníka oprávnený začať vykonávať činnosť, ktorá spočíva v poskytovaní spotrebiteľských úverov, nakoľko absentuje náležitosť jeho zápisu do registra veriteľov v zmysle § 20 ods. 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru vedľajšieho účastníka odporuje zákonu, pokiaľ banka, ktorá poskytla úver, resp. povolené prečerpanie na bežnom účte, tento postúpi na subjekt, ktorý nie je bankou ani poskytovateľom úverov napriek tomu, že ešte nenastala splatnosť celej pohľadávky. Subjekt, ktorý nesmie poskytnúť úvery, ich predsa nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Môže si ho vo vlastnom mene vymáhať, ale to predpokladá, podľa vedľajšieho účastníka, dovŕšenie splatnosti pohľadávky. Poukazuje na uvedené má vedľajší účastník za to, že žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou v predmetnom konaní, nakoľko Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 28. 3. 2013 je neplatná, keďže na žalobcu nemohla byť zo strany postupcu postúpená pohľadávka pozostávajúca z čiastkových nárokov, ktorých splatnosť ešte nenastala, keďže žalobca nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, teda ani na ich správu, ktorá je súčasťou bankovej činnosti poskytovania úverov, na ktorú je podľa § 7 ods. 1 Zákona o bankách potrebné bankové povolenie a zároveň neboli naplnené ani vyššie uvedené zákonné predpoklady § 92 ods. 8 Zákona o bankách na postúpení pohľadávky z banky na žalobcu (postupníka). Navyiac, podľa vedľajšieho účastníka, podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách postupca môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka, čo však zo strany žalobcu preukázané nebolo, preto nie je známy obsah tejto výzvy a ak takáto výzva absentuje, taktiež ide o neplatné postúpenie pohľadávky. Podľa odvolateľa malo byť nesporné, že na danú vec sa má aplikovať ust. § 52 a násl. Občianskeho zákonníka, pričom aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy len vtedy, ak by to bolo pre spotrebiteľa výhodnejšie. V ďalšom poukázal odvolateľ na uznesenie Krajského súdu v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn. 6Co/119/2013, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 8C/156/2012, ako aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 402/2013 z 19. 6. 2013. Poukazuje na uvedené preto navrhol v rámci odvolacieho petitu vedľajší účastník napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka bol toho názoru, že toto bolo podané neoprávnenou osobou. Z ust. § 201 O.s.p. vyplýva podľa žalobcu, že rozhodnutie prvého stupňa môže napadnúť účastník konania, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Podľa druhej vety uvedeného zákonného

ustanovenia vyplýva, že vedľajší účastník je oprávnený na podanie odvolania len v takom prípade, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahov medzi hlavným účastníkom a vedľajším účastníkom. Zmyslom účasti Združenia na ochranu spotrebiteľa v konaní so spotrebiteľským prvom, kde navyše súdy ex offa skúmajú neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a akékoľvek oslabenie nároku dodávateľa zo spotrebiteľskej zmluvy je odborná pomoc pri ochrane práv účastníka, na ktorého strane vystupujú. Z dôvodu absencia spôsobu vyrovnania medzi hlavným účastníkom a vedľajším účastníkom, ktorý by vyplýval z právneho predpisu, tak podľa žalobcu v žiadnom prípade pri vedľajšom účastníkovi, ktorým je Združenie na ochranu spotrebiteľa, nebude splnená podmienka na podanie odvolania. Nakoľko s podaním odvolania nevyslovil súhlas hlavný účastník, t.j. žalovaný, do skončenia lehoty na podanie odvolania hlavným účastníkom, odvolanie vedľajšieho účastníka na strane žalovaného je podľa žalobcu pre nesplnenie zákonných podmienok neprípustné. Podporne v tomto smere poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach vo veci vedenej pod sp. zn. 11Co/173/2012, uznesenie Krajského súdu v Nitre vo veci vedenej pod sp. zn. 9Co/238/2012 a Krajského súdu v Prešove vedenej pod sp.zn. 3Cob/95/2011. Navyac tento názor je v súlade aj s judikatúrou Najvyššieho súdu SR, a to uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 7. 5. 2014, sp. zn. 6Cdo/77/2014. S poukazom na vyššie uvedené navrhol žalobca, aby odvolací súd odvolanie odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

Zároveň žalobca považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne a v plnej miere sa s ním stotožnil. K námietke vedľajšieho účastníka na strane žalovaného žalobca uviedol, že zmluva o postúpení pohľadávok, na základe ktorej mu bola postúpená žalovaná pohľadávka je riadnou platnou zmluvou. Svoju aktívnu legitímáciu v tomto konaní preukázal riadnym písomným oznámením svojho právneho predchodcu o postúpení pohľadávky spolu s uvedením čísla odoslanej zásielky a dôvodu jej vrátenia späť odosielateľovi. Pohľadávku z titulu nesplateného úveru poskytnutého formou povoleného prečerpania na účte podľa žalobcu tento riadne preukázal predložením výpisu z účtu s prehľadom kreditných a debetných obrátov na účte, z ktorých podľa žalobcu vyplýva, že už pri preúčtovaní debetného zostatku bol žalovaný v omeškaní s vrátením dlžnej sumy veriteľovi, podmienka 90 dňového omeškania so zaplatením dlhu v zmysle Zákona o bankách tak podľa žalobcu bola splnená. Navyac považoval za potrebné uviesť, že argumentácia vedľajšieho účastníka ust. § 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka je neprípustná, nakoľko uvedené ustanovenie zákona nie je účinné (žalobca podal vyjadrenie ku dňu 23. 12. 2014) jeho účinnosť nastane až 1. 4. 2015. Pre prípad, ak odvolací súd neodmietne odvolanie vedľajšieho účastníka, žiada žalobca rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť ako správne a zaviazat' žalovaného a vedľajšieho účastníka na strane žalovaného na náhradu trov konania.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. v celom rozsahu, nakoľko vedľajší účastník napadol celý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p.. V zmysle tohto ustanovenia odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania. Rozsah preskúmavacieho práva a povinnosti odvolacieho súdu je určený rozsahom odvolania, ktorým sa rozumejú výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa a dôvodmi odvolania, ktorými sú námietky proti odôvodneniu napadnutého rozhodnutia v súlade s § 205 ods. 2; § 205a O.s.p.. Nad rámec rozsahu a dôvodov odvolania nebol odvolací súd oprávnený ani povinný rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmať. Odvolací súd v zmysle ust. § 214 ods. 1 O.s.p. vo veci nenariadil pojednávanie a po preskúmaní napadnutého rozsudku zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť.

Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení platnom k 28. 3. 2013 (k tomuto dňu došlo podľa tvrdenia žalobcu k postúpeniu pohľadávky, a to Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0329/2013/Ce), ak aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so spojením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu,

na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

Odvolaací súd z obsahu spisu mal za zrejmé, že Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovaný uzatvorili dňa 28. 1. 2009 Zmluvu o bežnom účte a Zmluvu o vydaní a používaní platobnej karty, na základe ktorej poskytla Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovanému úver v podobe povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na účte. Oznámením o zmene povoleného prečerpania oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému, že ku dňu 8. 10. 2009 zmenil povolenú výšku povoleného prečerpania poskytnutého z účtu na sumu 1.600,- eur. Žalobca súdu prvého stupňa ako dôkaz o postúpení pohľadávky predložil oznámenie Slovenskej sporiteľne, a.s. z 5. 4. 2013 o postúpení pohľadávky žalobcovi na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0329/2013/Ce uzatvorenej dňa 28. 3. 2013 v celkovej výške 2.232,77 eur s príslušenstvom, ktorej prílohou bola špecifikácia odovzdanej pohľadávky, z ktorej odvolací súd zistil, že táto pohľadávka pozostávala z istiny v celkovej výške 1.960,23 eur, úrokov celkom 272,10 eur, riadnych úrokov 13,64 eur, UOZ vo výške 35,28 eur, UONZ vo výške 223,18 eur a poplatkov 0,44 eur.

Odvolaací súd dodáva, že aktívnou vecnou legitimitáciou sa rozumie hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu (žalobcovi) ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať, pričom súd vecnú legitimitáciu skúma vždy aj bez návrhu aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov nenamieta.

Odvolaací súd uvádza, že v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách spôsobilým predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými (dospelé splátky) a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Nakoľko žalobca takýto dôkaz nepredložil, a to písomnú výzvu banky - Slovenskej sporiteľne a.s. pre žalovaného, takéto postúpenie pohľadávky sa odvolaciemu súdu javí ako neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktorou je existencia písomnej výzvy banky klientovi na plnenie peňažného záväzku, s ktorou je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Rovnako z doposiaľ vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa nijako nevyplýva, kedy mala nastať splatnosť pohľadávky, lebo iba splatná pohľadávka, s ktorou je klient banky - žalovaný nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní, môže byť postúpená v zmysle vyššie citovaného § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách inej osobe, ktorá nie je bankou, tak ako tomu bolo v prejednávanej veci, keď je nesporné, že žalobca, na ktorého bolo zo strany Slovenskej sporiteľne a.s. táto pohľadávka postúpená, nie je bankou a ani pobočkou zahraničnej banky. Predmetom tejto žaloby mala byť podľa žalobcu len nesplatená istina vo výške 1.960,23 eur, keď so žalobcom predložených listinných dôkazov nijako nevyplýva deň, kedy mala nastať splatnosť takto prečerpaného limitu na bankovom účte žalovaného, keď pravdepodobne žalovaný mal splácať toto prečerpanie v splátkach a nie naraz, nakoľko, tak ako to vyplýva z oznámenia žalobcu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti pohľadávky, tento z dôvodu prekročenia limitu povoleného prečerpania vyhlásil túto mimoriadnu splatnosť ku dňu 30. 9. 2013, z čoho by sa mohlo javiť, že toto nepovolené prečerpanie peňažných prostriedkov nad rámec povolenej sumy nebolo ešte úplne alebo sčasti splatené (nakoľko žalobca vyhlásil jeho mimoriadnu splatnosť). Zároveň z tejto mimoriadnej splatnosti ku dňu 30. 9. 2013 možno usúdiť, že celá pohľadávka alebo len časť neboli ešte splatnými v čase uzatvorenia Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0329/2013/CE, ktorá bola uzatvorená dňa 28. 3. 2013 a na základe ktorej žalobca odvodzuje svoju vecnú aktívnu legitimitáciu v tomto konaní.

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť však iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už

1. splatnými, a to za predchádzajúcej
2. písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené súčasne v čase postúpenia pohľadávky.

Z obsahu spisu je zrejmé, že postupca (Slovenská sporiteľňa, a.s.) neukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovaným na strane druhej, nebola ním vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, zmluva nebola vypovedaná a taktiež nedošlo k odstúpeniu od zmluvy a žalobca nepredložil doposiaľ doklady, ktoré by danú skutočnosť - ukončenie zmluvy preukázali. K predčasnému ukončeniu zmluvy došlo zo strany žalobcu až vyššie uvedeným oznámením o mimoriadnej splatnosti úveru.

Odvolačný súd akcentuje tiež na to, že žalobca pravdepodobne, aj keď v tomto smere nebolo vykonané dokazovanie súdom prvého stupňa, nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, a preto ich nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Vyhlásením predčasnej splatnosti úveru je preto úkonom, ktorý možno podradiť pod pojem spravovanie úver. Vzhľadom na to žalobca zrejme nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru. Z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, podľa odvolacieho súdu vyplýva, že pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila Zmluvou z 28. 3. 2013 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu, postupovala v rozpore s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Totiž, keď ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatný celý úver (nedošlo k vyhláseniu o mimoriadnej splatnosti), Slovenská sporiteľňa a.s. nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru inému subjektu ako banke alebo pobočke zahraničnej banky, a to napriek tomu, že postupovala len istinu bez príslušenstva inému subjektu, aspoň tak, ako to vyplýva z doposiaľ vykonaného dokazovania.

Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že žalobca v konaní doposiaľ nepreukázal existenciu písomnej výzvy (banky) po tom, čo bol žalovaný (klient banky) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splácaním jednotlivých už splatných splátok. Až po splnení týchto zákonom stanovených predpokladov postúpenia splatných pohľadávok, keď bude daná aktívna legitímácia žalobcu, môže súd pristúpiť k vecnému prejednaniu samotného nároku žalobcu. V prípade, ak ale žalobca nedisponuje s dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou v predmetnom konaní, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie je vždy dôvodom pre zamietnutie žaloby bez ďalšieho.

Odvolačný súd preto s poukazom na vyššie uvedené uvádza, že ešte pred posúdením samotnej námietky premlčania (ktorá navyše nebola v rozhodnutí súdu prvého stupňa odôvodnená) bude zo strany prvostupňového súdu potrebné zistiť, či žalobca má aktívnu vecnú legitímáciu na uplatnenie nároku, ktorý je predmetom konania. Za týmto účelom musí žalobca, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno, preukázať, že postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. doručila žalovanému výzvu na úhradu nezaplateného splatného záväzku s tým, že tento záväzok je viac ako 90 dní po splatnosti.

So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd preto v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a v súlade s ust. § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Úlohou súdu prvého stupňa v novom konaní bude ustáliť rozsah platnosti postúpenia pohľadávky, či táto pohľadávka čo i len sčasti bola platne postúpená a následne sa vyrovnáť s otázkou jej premlčania s tým, že v občianskom súdnom konaní posilnenou zásadou kontradiktórnosti majú účastníci dôkaznú povinnosť vyplývajúcu z ust. § 120 ods. 1, 4 O.s.p., t.j. nielen povinnosť tvrdenia, ale preukázania nimi tvrdých skutočností. Nesplnenie dôkaznej povinnosti má za následok neunesenie dôkazného bremena s tým, že toto bremeno na preukázanie dôvodnosti uplatneného nároku primárne zaťažuje v občianskom súdnom konaní žalobcu, t.j. je na žalobcovi preukázať vyššie uvedené skutočnosti.

Podľa § 226 O.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 224 ods. 3 O.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.